

15 TEMMUZ ŞEHİT YAKINLARI İLE MÜLÂKAT

-Efendim bir şehit yakını olarak sizi tanımak istiyoruz. Sadece sizin değil hepimizin gözbebeği şehitlerimiz. Onlar, gökyüzünde yıldızlar arasında isimlerini altın levhalara yazdırdılar.

Kıyamete değin kalbimizdeki kutsal yerlerini kimse alamayacak. Bu denli değerli şehitlerimizin yakınları olan siz saygıdeğer ailelerini okuyucularımıza tanıtmak istiyoruz, neler söylemek istersiniz?

H. B. Y.: “Çiftçi bir ailenin çocuğuyum. Çiftçiyim, inşaatta çalışıyorum. Çocuğum da inşaatta şap atıyordu, serbest inşaat işçisiydi. Bir şehit, bir gazi babasıyım. Köydeyim artık eskisi gibi çalışmıyorum. Çocuk şehit oldu, olmadan önce beraber çalışıyorduk. Benim 4 sene daha çalışmam lazım. Ne yapmam lazım emekli olmak için. Eskiden bizim hiç düşmanımız yoktu şimdi çok var. 62 yaşındayım nereye gideyim. Kolumuz kanadımız kırık kaldık. Saraykent’te sadece benim çocuklarım şehit, gazi. Biz eskiden kendi halimizdeydik hiç devlet büyüklerini tanımazdık, işimiz yoktu. Benim işe ihtiyacım var. Oğlumu kaybettiğimde işe girseydim şimdi 1 senelik emekli olacaktım.”

Z. K.: “Çiftçilikle uğraşıyoruz. İki tarlamız var fakat onu da süremiyoruz. Eşim de 70-80 yaşına yaklaştı ne iş yapsın. Tarlaların çoğu ormana kaldı.”

E. G.: “35 yaşındayım, iki oğlum var; biri 13 yaşında diğeri 8 yaşında. İçişleri Bakanlığı Göç İdaresi’nde memurum.”

Ü. Y.: “1960 doğumluyum, Akdağmadenine bağlı Tarhana köyünde doğdum. 2 kız 2 erkek çocuğum, hafızlık icazeti aldı. 1983’ten 2009’ a kadar yurtdışında kaldım. Sonra İstanbul’da 10 sene talebe yurtlarında hizmet ettim. Daha sonrası 1999-2004 arası muhtarlık yürüttüm. Yine naçizane muhtarlığı yürütmekteyim.”

F. A.: “Şu an emekliyim, hiçbir işle meşgul değilim.”

F. P.: “Benim dükkânım vardı Ulus’ta. Kendi kendime bir esnaftım. Şu anda evdeyim iyice yaşlandım.. Bir oğlum iki kızım vardı. O tek oğlum gitti işte. Teke tek evdeyim.”

A. Ç. İ.: “27 yaşındayım, Ankara’da ailecek yaşıyoruz. Üniversiteyi Bozok’ta okudum. Son sene babam şehit oldu. Şu anda Cumhurbaşkanlığında çalışıyorum.”

- Siz kıymetli aileleri tanıdık, mutlu olduk. Okuyucularımız için çok değerli bir miras ve yeni yetişen gençliğe çok önemli bir örnek oluşturmak için şehitlerimizin hayatlarından kesintiler aktarırsanız seviniriz. O kutlu nesil, nasıl yaşadılar, hayatlarında hangi değerlere önem verdiler? Gittikçe maddeleşen dünyamızda şehitliği anlatmak güçleşmekte... Şehitlerimizin çocukluğu nasıl geçti, çevrelerinde nasıl tanınmaktaydılar, hangi özellikleri gözünüze çarpardı?

H. B. Y.: “Oğlumun çocukluğu bir numaraydı, adı gibiydi Beytullahım, baba yiğitti. Hep iyilik yapardı. Kendi yağımızla kavrulurduk kimseyle kavgamız yoktu, devlet büyüklerimizle

işimiz olmadı, inşaatta çalışırdık. Beytullah, iki çocuğumu okuttu, biri askeriyede kapıcı diğeri din kültürü öğretmeni. Ancak 32 yaşında evlenebildi yavrum, 2-3 aylık çocuğunu bırakıp şehit oldu. Gelinimiz soylu bir ailenin kızıdır, 15 Temmuzları hep yanımızda geçirir. Çocuğum başka bir şekilde hayatını kaybetseydi, biz nasıl gelinimize bakardık. Devlet gelinimize yardımcı oluyor.”

Z. K.: “Bizim çocuğumuzun yetiştiği zaman çok farklıydı. Biz ekmek bile bulamıyorduk. İlkokulu okudu, imtihanlara girip Yozgat’ı kazandı. Oradan da liseye geçti, lise 2’de terk etti. Askere gidip geldi, düğününü yaptık Yozgat’a göçtü. Fırına girip bir süre çalıştı. Ankara’ya göçtü bacanaklarıyla ev tuttu ilk başlarda sonra kendi evine çıktı. 2 çocuğuyla beraber doğru dürüst bir yaşamı olmadı. Orada da 7-8 sene oturdu sonra bir daire aldı fakat o evde 5 gün bile oturamadı. Ardından Afganistan’a çalışmaya gitti, Ramazan Bayramında döndü. Bir ara yanımıza geldi. Sabah 9’da babası çağırdı. Kahvaltıda hiç bir şey yemedi, yarım bardak çay bile içmedi, canım istemiyor dedi. Mezara gidiyorum, ebeme dedeme okuyayım diyerek çıktı. Süratle Ankara’ya yola çıktı. Fakat içime bir kor ateş düştü. 10 defa aradım. Anne uyumuşum dedi. Sabah 6’ yı çeyrek geçeye kadar yaralılara yardım etmiş. Şarapnel, göğsünün ortasından girip koltuk altından çıkmış, yıkarken gösterdiler bize. Onun adına çeşme yaptırıldı. Fotoğrafi vardı, kırmışlar dağıtmışlar. Bizim 65 yaş maaşımız kesildi. 600 amcan 600 ben alıyorum. Amcanın emekliliği yok.”

E. G.: “Eşim, ilkokul sonrası yatılı okulla birlikte dini eğitim de aldı. Gazi Lisesinden Elektrik teknisyeni olarak mezun oldu. Daha sonra iş hayatına atılıyor. Çocukken de sessiz sakin, efendi bir çocuktü. Biz aynı sitede oturduğumuz için biliyorum, çocukluk arkadaşımı. Her yardım isteyene koşardı. Çok yoğun çalışırdı. Bir gün, ülkenin hali ne olacak hiç iç açıcı görünmüyor dedim. Savaş olursa, bir şey olursa ilk ben giderim dedi. Hayır, nereye gidiyorsun ben yollamam seni, dedim. Aradan bir ay geçti, iki arkadaşı rüyalarında eşimin vefat ettiğini görmüş. Biz de hayır yaptık, rüya hayır olsun diyerek. Aradan bir ay geçti bayram geldi, biz bayramda çok mutluyduk fakat eşimi değişik bir hal aldı. Sakal bıraktı, güzelliği herkesin dikkatini çekiyordu.”

Ü. Y.: “Çocuklarım Türkiye’de eğitim aldılar. Ben de onların tahsili için yurtdışında çalıştım. Daha çok annesi ve kardeşleriyle şehit İbrahim kaldı. İbrahim çok özel bir çocuktü, ahlaklıydı. Arkadaşları da kendisi gibi samimi, cihat şuuruyla yetişmiş gençlerdi. İbrahim’in gözü karaydı. Geçmişine bağlı hatta bir seferinde Haliç manzaralı evimizde İsrail’in vurduğu Mavi Marmara gemisi önümüzde duruyordu. Oradaki şehit olanları işaret ederdi. Yani İbrahim’in şehitliği kazandığını hak ettiğine inancım tam. Yozgat’ta okulunu bitirdikten sonra annesinden birkaç kuruş alıp İstanbul’a geliyor. Medrese eğitimi alıyor. Hafızlığını tamamladıktan sonra Kurra hafızlık yapıyor. Dışarıdan da okulunu bitirerek imamlığı kazandı Erzurum’da. Oradaki köylüler de İbrahim’i çok sevmişler. Köylü kadının yandığı yere kimse giremezken İbrahim atılıyor, kadını kurtarıyor ve köylülerin büyük takdirini kazanıyor.”

F. A.: “14 – 15 yaşına kadar köydeydi, İlkokulu bitirdi. Ankara, İstanbul’da birkaç sene devam etti. 2004’te Ankara’ya taşındık. Ev yok bark yok. Hep beraber çalıştık çabaladık, ufak bir ev aldık. Şehidimiz de askere gitti geldi. Su tesisat zanaatını öğrenmişti, bu işleri yapmaya başladı. 32 yaşına geldi, baba biraz biriktirip bir şeyler yapmam lazım dedi. Dedim oğlum yaş

32, evlen artık. Baba, biraz kendimi toparlayayım, dedi. Çocuğum, insanları çok severdi, arkadaşlarını severdi. Çok iyi niyetliydi. Çok gözü karaydı, sabırlıydı. İyi niyetliydi.”

F. P.: “Oğlumun çocukluğu temizdi, güzel çocuktur. Kimsenin tavuğuna taş atmazdı. Sevilen bir çocuktur. Bir ekmeği varsa, bölüşür yerdı. Öldüğü zaman yanında ağlayan çocuklar vardı, çırakları... Onları görünce oğlumun sevildiğini daha iyi anladım. 78 yaşındayım ben, patron ölünce üzülen işçi görmedim. Kendi oğlumda gördüm, gurur duydum. Demek, benim çocuğum iyi bir insanmış ki diğerleri gözyaşı döküyorlardı. Yardımsever bir çocuktur.”

A. Ç. İ.: “Babam herkesin yardımına koşardı, durumu olsa da olmasa da. Kendini hiçe sayar, kendisinin önemli bir işi varken bile başkasının ihtiyacı varsa hemen kendi işini ikinci plana atar, diğerinin işini yapardı. Ailesine de çok bağlıydı. Girişken, sevilen bir insandı. Düğünüm akrabamdan çok babamın arkadaşları geldi.”

-Olayın yaşandığı gün şehitlerimiz hangi ruh hali içindeydiler? Nasıl böyle vatan için, soylu millet için kendilerini feda edip ölüme gidebildiler? Arkalarında can sevdiklerini bırakıp nasıl yaşamlarını şehadet için takas edebildiler? Onların bu yüce ruh hallerini anlatabilir misiniz?

H. B. Y.: “Ankara’da oturuyordu. Eşini Erzurum’a bırakıp döndü. Üç aylık çocuğu vardı. Çocuğum, Gümüşhaneli Selimle çalışırdı, şap makinesi vardı, o da şehit oldu. Evladım çok yığıtti, 500 metre şap atıyordu. Selim geliyor, o gün inşaat makinesiyle; Cumhurbaşkanımız çağrı yaptı, gidelim diyor. Beytullah, gazi olan oğlum ve eniştesi... Arabayı Ulus’a bırakıyorlar, her yer kilitlemiş. Yürüyerek Kızılay’dan Genelkurmay’a geçiyorlar. Genelkurmay’da da sürekli atış yapılmış. Gazinin dediğine göre orada yüzbinlerce adam varmış, silah atılmıymış, helikopterler sürekli atış yapılmış. Beytullah’ın üzerinde patlamış, 28 şarapnel parçası da gazi olan oğlum Şakir’den çıktı. 6 tane parçayla yaşamaya devam edip öğretmenlik yapıyor. Karanlıkta elimi yüzüme sürüyorum ancak acı duymuyorum diyor. Beytullah, eşini arayıp hakkınızı helal edin diyor . Birkaç saat ulaşamadık çocuğumuza. Yüksek İhtisas Hastanesi’ne götürmüşler gaziye, şehidi de torbaya koyup Numune Hastanesine götürmüşler. Eniştesinin de bacağı koptu, gazi oldu. Bir şehit, iki gazi verdik bu vatana. Ankara’ya gittik kimse yardımcı olmuyor, ölümler kokmuş. Kimisinin bacağı, ayağı var hep dağılmış. Hatta benim oğlanın sadece kafasını gösterdiler, vücudu kopmuş. Helikopterden gelen bomba, oğlumun üzerinde patlamış. Bir iki gün orada durup Yozgat’a şehitliğe getirdik. Ankara’ya da çok zor durumlarda gittik. Haberim yoktu, hanımın biraz haberi vardı bana demediler. Aklımıza gelmezdi, siyasetten uzak inşaatçıydı evladım. Akşama kadar da 500 metre şap atmış, çalışmış. Üstünde inşaat elbisesiyle şehit oldu. Abdest almışlar, özel olarak gitmişler.”

Z. K.: “Oğlumla saat 4’ten sonra hiç konuşamadım. O uyuyor diye arayamadım. O da çocuklarını parka götürmüş. Cumhurbaşkanı anons yapınca eve bırakmış çocukları, banyoya girmiş. Boy abdesti almış, eşi yalvarmış ama dinlememiş. Kapıdan çıkarken de, çocuklarım sana emanet ya gazi ya şehit olurum demiş. Tamamen hissetmiş. İlkokulda bana takılırdı,

askere gider miyim, şehit olur muyum derdi. Küçüklükten beri şehitlik aklında, dilindeydi. Rabbim kendi bilir, bilemiyorum.”

E. G.: “Bu olaylar olmadan önce sabah onu yolcu ettim evden. Eşim o gün eve gelmedi. Her gün iş çıkışında beni arar şuraya gidiyorum, buraya gidiyorum diye haber verirdi. O gece de Kızılay’da İngilizce kursuna gidiyorum diye aradı beni. Ancak o gün beni bir halsizlik aldı, hareket edemiyorum. Uykum var, gözlerim kapanıyor, çocuklara bile bakacak halim yok. Sabah, yat dinlen biraz, çocuklar kendilerine bakarlar,dedi. 9.30- 10 sularında beni arayıp sesler var televizyonu aç, darbe oluyor dedi. Ben de yaşamamışım darbeyi, bilmiyorum. Ben arkadaşlarımın yanına geçiyorum, sen de haberleri takip et dedi. Eve gelmedi o gece. Saat 12’ de Facebook üzerinden bir fotoğraf paylaştı. Külliye gitmiş, vatani koruma vakti, uyumayın diye yazıp kızgın emoji koyarak resim paylaştı. Telefonla görüştüm, kendisinin oralarda olduğunu, burada kimsenin olmadığını söyledi. Biz buradayız, mücadele ediyoruz dedi. Ben de daha fazla aramadım. Saat 3.30 sularında ben eve geliyorum karnım aç bir şeyler hazırlar mısın dedi. Ben de yarın işe gidecek yatmaya geliyor zannettim. Geldi, o geceyi tam anlayamadım ama ben ona sarıldım, çok şükür geldi dedim. Boynuna bir öpücük kondurdum. Onun rengi böyle korkmuş mu yaşananlardan çünkü farklı şeylere şahit olmuş orada şehit olanlardan olsun, yaralananlardan olsun, kurtardıkları olmuş, saklanmışlar, tanklar geliyor, mermiler geliyor arabaların arkalarına geçtiklerini anlattı. Ne olup bittiğini sordum, çok fazla konuşmadı telefonu şarja koydu. Yemeğini yedi, ben de nasıl olduğunu sordum. Şöyle düşün dedi bir okuldasın müdür yönetmiyor, alttakiler öğretmenler yönetiyor dedi. TV karşısında yediği için olayları izlerken, ben duramıyorum gideceğim dedi. Hayır dedim saçmalama gitme, bak görevini yaptın, merak ediyorum korkuyorum da dedim. Hayır, sen ben gitmeyecek de kim gidecek dedi. Vatanım, çocuklarım için mücadele edeceğim dedi. O zaman üstünü değiştir, abdestini al dedim. Üstünü değiştirmede abdestini aldı. Normalde abdest alırken yanında olmazdım, yanına gittim bana bir şeyler anlatır gibiydi, manidar bir şekilde. Hala gözleri gözlerimin önüne geliyor. Bir şey demedi. Onu o gün görmemiştim Rabbim adeta bana yolladı görmem için. Rabbine emanet ettiğin için şehit olmadan önce sana gösterirmiş ya... O gece bana Rabbim gösterdi. 4.30 a geliyordu, evden ayrıldı. 5.30’a geliyordu Külliye giderken aradım, orada durumlar nasıl vardınız mı diye. Eşim Külliye önüne geldikten hemen sonra geçişlere izin verilmiyor. O arada kanepede uyumuşum. Arkadaşın mesajına uyandım. Kızlar eşleriniz Külliye, oraya bomba düştü, haberiniz var mı diye. Ben de eşimi 4-5 kere aradım açmadı. Daha sonra biri açtı, kimsiniz necisiniz dedi. Ben de eşimi arıyorum dedim. Biz onları hastanesine götürdük, ağır yaralılar dedi, başınız sağ olsun dedi. Ben anlayamadım, başka biri konuştu herhalde karıştırdı dedim. Ailesine haber verdim. Sabah 6 gibi atılan bombadan şarapnel parçası karnına geliyor, orada şehit oluyor. Hastaneye gittiğimde sarıldım ona, ağlayamadım, canı acımasın dedim. Feryat etmedim. Biz biliyoruz Allah’tan geldik Allah’a gideceğiz. Şok yaşadım belki de sonra çıktı ağıtlarım. Bizim için geceyi gündüzüne katar çalışırdı, hayattayken de hep mücadelesi çalışmaktı. Pek bize vakit ayıramamıştı. Belki diyorum Rabbim bizi de böylece onsuzluğa alıştırdı. Onun dualarının aminlerini yaşıyorum ama yüreğim buruk, hüznü bir şekilde hayatımıza devam ediyoruz. Zaman geçtikçe acımız azalır derler ya, zaman geçtikçe daha çok koyuyor. Onsuzluk daha da çok insanın canına tak ediyor. Eşiniz, anne baba kardeş oluyor. O gidince dünyanız başınıza yıkılıyor. O gidince ne yapacağım diye düşünürdüm. Hatta eşim vefat

etmeden önce Allah'ım beni onsuz yaşatma diye dua ederdim. Rabbim seni onsuz yaşatırım, yaşarsın dedi. Gerçekten de öyle oldu, o yok ama yaşıyoruz, nefes alıyoruz, Rabbim sağlık versin. Diyorum ki Rabbimden çok mu sevdim de benden aldı. Benden çok sevmeyin alırım diyor. Acaba öyle mi yaptık bir hata işledik diyorum. İki erkek çocuğum büyüdü, zor bir süreç. Okulda da eksikliği hissediliyor. Her şekilde ben yetişiyorum, Rabbim sağlık sıhhat versin ben yetişirim. Yoruluyorum ama olsun diyorum. Rabbim bana iki tane yetim verdi. Ben onlara bakıyorum diyorum bunun sevabını biliyoruz çünkü. Rabbimden geldi keşke diyemiyoruz, iman ettik kadere de. Yorulsak da bu bizim imtihanımız Rabbim daha büyük imtihan vermesin. Rabbim kimseyi eşsiz bırakmasın, çocuklarıyla da eşyle de imtihan etmesin.”

Ü. Y.: “Tüm kardeşleri İstanbul'a topladı. Vedalaşalım, son görüşelim diye. Mehmet Akif Ersoy' un yattığı şehitliği, olay yaşanmadan 2-3 gün önce ziyarete gitmiştik. Şehitliğe gittiğimizde buradan bir yer alsak çok güzel olur dedi. Ben de oğlum bize vermezler, çok pahalıdır dedim. O da yani bir daireye 200-300 veriliyor böyle bir yer alınamaz mı dedi. Bir aile mezarlığı alalım dedi. Hakikaten de Allahü Teala dualarını kabul etmiş, şu anda Edirnekapı Şehitliği'nde. Hemen yanında kendi mezarlığımız da var. Hissetti tabii. Diğer oğlum rüyasında gördü şehidimizi; abi bizi dışarı bırakıyorlar, savaş olan alanlara gönderiyorlar ama sonra mezarımızı bekliyoruz daha sonra daha çok bırakılacağız dedi. Benim istediğim gibi Allahü Teala ve Peygamberi istediği gibi vatanına, milletine, bayrağına sahip çıkan biridir. Sadece oğlum değil kızlarım da ben de oradaydım. Ben şehit olamadım ne yapalım. Kurşunlar kulağımızın yakınından geçerken duyduk. O gün evdeydik, bizde televizyon yoktu Kuran-ı Kerim okuyorduk. O arada İbrahim çok telaşlıydı. Abdest aldı, bana bir şey demedi ama annesine arkadaşım beni bekliyor diyerek süratli bir şekilde çıktı. Arkadaşıyla beraber motosikletle Fatih Emniyete gidiyorlar orasının güvende olduğu söylenince sonra Saraçhaneye Büyükşehir Belediyesine geçiyor. Bir arkadaşım beni arayıp kalkışma var haberin var mı dedi, yok dedim. Büyük oğlum imamdı, bu kalkışmayı duyunca yola çıkıyorlar. Edirnekapı'da kapanıyor yollar. Onları sığındıkları camiden alıp Saraçhane'de bırakıp ben İbrahim'e doğru gidiyorum dedim. 9 kere aradım İbrahim'i çıkmadı, tabi bir endişe duydum. Kimisi kaçıyor kimisi vuruluyor. İbrahim'i arıyorum, kundakta çocuk annesinin kucağında koşanlar var, belediye itfaiye araçları var. Kargaşa, ses, kurşunlar yukarıdan geliyor. En son aradığımda arkadaşı çıktı. Merak etme Ünal Abi, İbrahim ayağından vuruldu dedi. 100 metre yok hastaneye vardım. Hastanenin kapısı kan gölü olmuş, merdivenlerden bile akmakta ayaklarımıza dolacak gibi. Giriş katta İbrahim'in kanlarının yere döküldüğünü gördüm, ona sarıldık. Orada 7-8 kişi daha vardı şehit olan. Sarıldığımda kanları akıyordu, sıcaktı daha. Hastanenin camları yere yıkılıyordu, yukarıdan aşağıdan adeta bir savaş haliydi. Sabah gün doğana kadar bu olay devam etti. Günışığıyla kontrol altına alındı. İbrahim'i 14 şehit arkadaşıyla beraber Edirnekapı'da yerlerine götürdük.

İbrahim'i asla unutamayız her zaman yüreğimizde yaşıyor. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de, şehitler ölmez bilakis diridirler siz bunu anlayamazsınız, deniyor. Biz gurur duyuyoruz onunla. Dini, vatanı, namusu için yaşar insan, dünyaya niye gelir ki zaten. Bir sıkıntımız var; torunumuzu göremiyoruz, İbrahimimizi kaybettikten birkaç gün sonra gelinimizi anne babası alıp götürdüler bir daha göremedik yavrumuzun yavrusunu.”

F. A.: “Darbe olayını duyunca arkadaşıyla arabasına atlayıp gitmişler. Şarapnel kalp, göğüs tarafına gelmiş ciğerleri parçalanmış ve o halde tankların orada yarım saat daha devam etmiş. Tankın üstüne çıkmışlar. Sabaha karşı vefat etmiş. Telefonlar kesik, ben de oradaydım sabah 8 de eve geldim. Telefon cevap vermiyor. Birkaç saat uyumaya çalıştım saat 10’da uyandım. Damada söyledim telefon aç, bul oğlum. En son akşam 8.30-9’da yemeğini yemiş 10’a doğru çıkmış. Sabaha karşı olanlar olmuş. Annesi oğlumuzun dışarı çıkmak istediğini söyledi, ben de ortalık karışık dedim. Aradım oğlum evden ayrılmayın dedim, o da kapının önündeyiz dedi. Ertesi gün haberim oldu. Acısı gittikçe dinmiyor bilakis artıyor. Evlat acısı çok zor, Allah kimseye vermesin...Oğlumun ismi Suat, şehidimizin ismini bir yerlere yazdırabilir miyiz? Bulvar, alt geçit, üst geçit, durak ismi olabilir, bir yere yazdırabiliriz inşallah.”

F. P.: “Eve geldiğinde birkaç saat uyurdu. Yine aynı uyuyordu, uçakların gürültüsüne uyandı. Ne olduğunu anlayamadı. Banyoya girip abdest aldı, akşam namazı okunuyordu. Tam yemek yiyecektik, bu arada gürültü çıktı. Balkona çıktı, bir sürü insan dışarıda. Televizyonu açtığımızda Cumhurbaşkanı insanları havaalanına davet ediyordu. Arkadaşını aradı, arabayı alıp gelmesi için. Havaalanına gidememişler yolda bırakmışlar arabayı, belediye otobüsüne binip Kızılay’a gelmişler. Oradan da Karargâhın önüne gelmişler işte orada olmuş ne olmuşsa. En son konuşmamızda ortalık bayağı karışık, gitme dedik. Yara büyük kapanmıyor içimizde. Duygulandım konuşamayacağım daha fazla.”

A. Ç. İ.: “O zaman yaz okulundaydım üniversitede, 3 ten 4 e geçmiştim. Ankara’dan telefonlar gelmeye başladı, uçaklar, jetler uçuyor diye. Babamla konuşuyoruz, oğlum daha bir şey belli değil ancak darbe gibi dedi. Daha sonra arkadaşlarıyla abdestlerini almışlar, milleti toplamışlar. O sırada da daha Cumhurbaşkanımız çağrıda bulunmamış. Biri biz mi kurtaracağız demiş. Dönmüş onunla tartışmış. Ölürsek şehit, kalırsak gazi oluruz, gelen gelsin gelmeyen kalsın demiş. Ulus’tan Sıhhiye’ye, Sıhhiye’den Kızılay’a doğru yürüyorlar. Biz de sürekli 15-20 dakikada bir irtibattayız. Ankara’ya daha erken nasıl gidebilirim diye düşünüyorum. Genelkurmay’a doğru gitmeden hemen önce 2.30 gibi meclise bomba atıldı, tam o sırada babamla telefonla konuşuyorduk bir anda patlama sesi geldi, telefon kapandı aradım açmıyor. Sonra babam beni arayıp bir şeyim yok dedi, bomba düştü yanımıza bir şey olmadı dedi. Baba geri dön dedim, bu saatten sonra geri dönülmez dedi. 15 dakika sonra Genelkurmayın içine giriyorlar, o arada da keskin nişancı biri, şehit ediyor babamı. O esnada ben aradım. Çalışıyor çalışıyor açmıyor tedirgin oldum açıkçası. Abim de açmadı, ablamı aradığımda ağlamaklıydı. Anladım artık bir şeylerin olduğunu, inanmadım tekrardan babamı arıyorum ulaşmaya çalışıyorum. Gece 3.10 Güven Hastanesi’nden hemşire açtı telefonu, babanız ağır yaralı gelin dedi. Elim ayağım titredi. Ankara yoluna doğru koşmaya başladım. Otobüs bulamadık, şansımıza trafik ekibi, otobüs durdurdu. Ben bindim bir adam indi, Ankara’ya geldim sabah 6.30 civarıydı. Ankara’daki Samsun yolu civarını tanklarla kapatmışlar. Hastaneye koştum, sağ olsun taksici eve gidiyormuş yakın yere bıraktı beni. Gittim ama çatışmalar devam ediyordu. Bu arada da bana şehit olduğunu söylemiyorlar. Gece 3 gibi abim taksiyle Kızılay’dan geçerken onları da kurşunluyorlar. Çok şükür onlara bir şey olmadı. Babamın şehit olduğunu görünce bu saatten sonra benden bir şey olmaz dedim, tek başıma yürümeyi unutmmuş gibiydim. O zorluğu düşününe düşününe kendime telkinlerde bulundum, senin baban şehit, o kahraman ve ona yakışır şekilde ayakta durman lazım ve ona

uygun da ayakta durduğuma inanıyorum. En son 2.30'da konuştum, 3.10' da haberi aldım, o arada şehit olmuş.

Okulda mezuniyetim oldu ailem vardı ama tek başına gibiydim insanın babası olmayınca... Ben üniversiteyi kazandığımda benden çok babam sevindi. Geldik resim çekindik, oturduk. İktisat Fakültesi'nin önü çamurluydu o zamanlar... Gel sana yemek ısmarlayayım diye benden kat kat sevinmişti. Herkesin babasıyla birlikte fotoğrafı vardı. Hani insanın içinde kalan ukdeler olur ya hiçbir zaman gerçekleştiremeyeceği, her zaman içinde kalan acı veren bir şey vardır ya, işte öyle bir şey. Kızım oldu hep babasız geçti, annem keza öyle, abimler tek başına başta baba yok. Hep birbirimize destek olmaya çalışıyoruz. Bu acının tarifi yok. Giderim babamla dertleşirim. Orada her şeyimi boşaltırım, ağlarım dökülürüm veya arabada, evde tek başıma kaldığımda, orada her şeyin yoğunluğunu yaşarım. Sonra hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam edersin. Annemle de paylaşıyoruz, ne kadar paylaşsak da içinde kalıyor. Eşi şehit oldu bizimle ne kadar paylaşabilir eşiyle yaşadıklarını, abimlerle paylaşıyorum ama baba gibi olur mu? 22 yaşındaydım neyin ne olduğunu bilmiyordum. İnsan babası ölünce büyür derlermiş. Babamın şehit olması beni güçlü kıldı. Hastanede oturdum kaldırıma ağladım, ağladım. Ne yapacağım, sudan çıkmış balığa döndüm. Ne kadar anlatsam boş, Allah kimseye yaşatmasın ne kadar söylesem boş, yaşayan anlar. O gün anneme anlatmak için merdivenleri çıkamadım. Annem, sen niye geldin, baban gelecekti niye gelmedi, dedi. Annem şimdi abimlerle yaşıyor, düzeni değişti. Hiç yalnız bırakmıyoruz, hep yanına gidiyoruz. Annem, babamız da oldu artık onun derdi tasası arttı. Çok şükür annem kendisinden beklenenden fazla, bizden güçlü davrandı. 30 yıllık eşini kaybetti, büyük bir acıydı. Onun atlatması daha zor oldu fakat daha güçlü çıktı. Ben de hep gurur duyarak şehit oğluyum diye ayağa kalktım. Bu ülkenin gidişatını değiştirenlerden biri benim babamdı.”

Yozgatlı yedi şehidimizin anne, baba, eşi ve evladyla görüşmelerimizi gerçekleştirdik. Şehit yakınları yitik canlarını anlatırken o anları tekrar tekrar yaşadılar. Onlarla konuşurken ve yazıya dökerken gözyaşlarına boğuldum.

Bizler şehitlerimize ve yakınlarına ne kadar çok borçlanmıştık. Onlar yaşayamadıkları sevdalarını, sevedikleri yavrularını, elleri kınalı yârlarını, oturamadıkları yuvalarını gencecik yaşta arkalarında bırakıp gözlerini kırpmadan bu dünyadan ayrıldılar. Dünya ile ilgili tek endişeleri, abdest almak oldu en son... Sonra gözleri ne evlat gördü ne de eşlerini. Hepsi de elveda bile diyemeden sevgili yakınlarına, vatanlarını korumak için canlarını feda ederek şehadete koşular. Tatlı canlarını şehadetin ipek bohçasına sararak sonsuza değin diri kalacak bir eylemi gerçekleştirdiler. Rahat uyuyunuz şehitlerimiz...

Şehit yakınlarının anlattıklarını yeni yetişen kuşakların bilmesine çok büyük ihtiyaç bulunmakta çünkü onlar bu modern zamanın onca eğlencesine karşın her gün evlatlarının acısını yaşamaktalar. Üzerimizde çok büyük hakları bulunmakta çünkü rahat yaşamamız için şehitlerimiz canlarından vazgeçti, yakınlarının paylarına da bu acılarla yaşamak düştü.

Şehit yakınları ekseriyetle yoksul insanlar, öyle çok büyük bir beklentileri de yok. Yitik evlatlarının hatıralarının güzel bir şekilde yaşatılmasını istemekteler. O büyük fedakârlıklarının yeni nesiller tarafından öğrenilmesi, bir nebze de olsun onlara ferahlık

verecektir. Bizim nasıl onları dinlemeye ihtiyacımız varsa onların da yaşadıklarını tüm Türk halkıyla paylaşmaya ihtiyaçları bulunmakta.

Değerli şehit yakınlarımızı sadece 15 Temmuz' da değil her daim hatırlamamız gerekmekte. O kutlu nesli yetiştiren çok değerli aileleri, saygı ve sevgiyle anımsayıp bir ihtiyaçları olduğunda her daim yanlarında olmak dileğiyle...

Ranuna İklime Gün

Bozok Üniversitesi Medya Merkezi Müdür

Yardımcısı